

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

De Ivstitia Et Ivre ceterisq[ue] Virtutibus Cardinalibus

Lessius, Leonardus

Antverpiæ, 1632

6 Vtrùm sit peccatum mortale, infamare seipsum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72459](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72459)

tamen contra iustitiam; ac proinde non tenetur ad restitutionem. Quod mortifere peccet, probatur; quia qui aduertit, ex suis dictis vel factis alii grauius laedendū, siue in fortunis, siue in fama, siue in corpore; tenetur ex charitate abstinere, si commodè possit; quamuis id ex alterius culpa prouenturam videat. Quisque enim tenetur impedire notabile damnum proximi, quantum commodè potest, & maximè quod sui occasione proueniret. Quod autem non tenetur ad restitutionem, docet expressè

26 Caiet. q. 73. a. 3. cum ait, eum, qui audita refert, non teneri ad restitutionem. & Nau. c. 18. n. 48. ubi dicit, non teneri, qui non dedit iustam causam credendi. Adrianus in 4. q. de restit. famæ, in fine. Sil. v. Detractio, q. 4. & aliquot alij DD. Ratio est; quia non est causa efficax damni, sed merè per accidens ex ipsius narratione sequitur: non enim eius narratio est talis, ut idonea sit fidem facere; sed quod illi credant, id prouenit ex illorum lenitate vel malitia. Vnde is qui narrat audita ab hominibus parum fide dignis, indicans suis auctoribus, non tenetur ad restitutionem, etiam si auditores ex sua leuitate credant: imò etiam si id malo animo faceret: quia intentio nocendi non obligat ad restitutionem, quando opus ex se non est damnosum, ut supra cap. 7. dubit. 2. dictum est.

27 Dico Tertiò, Qui refert audita eo modo, vel nominatis iis auctoribus, ut audientes meritò possint induci ad opinandum malum de proximo, peccat contra iustitiam, & tenetur ad restitutionem. Ita Sorus l. 4. de Iust. q. 6. a. 3. circa quartum argumentum. Probat; quia dat sufficientem causam aliis malè opinandi, ex qua, mala opinio recipi sequitur: ergo, &c. Antecedens probatur Primò, Quia si absolutè diceret Petrum comisisse adulterium, & alij crederent, peccaret contra iustitiam, & teneretur ad restitutionem: atqui quando eo modo narrat, vel eo auctore, cui meritò aequè sit credendum atque ipsi, non minùs efficaciter inducit audientes ad sic opinandum, quàm si ipse ex se asserteret: ergo, &c. Secundò, Quia inducere alterius testimonium, est adferre argumentum non exigui ponderis ad persuadendum: ergo, &c.

DUBITATIO VI.

Vtrum sit peccatum mortale, infamare seipsum.

29 Caietanus q. 73. art. 2. & in Summa v. Detractio, existimat esse peccatum mortiferū contra iustitiam, se infamare; quia censet hominem non esse dominum suæ famæ. Vnde colligit Primò, esse grauius peccatum se infamare quam proximum; sicut grauius est se occidere, quàm proximum: in qua sententiā videtur etiam esse D. Aug. l. 1. de Ciuit. c. 20. Secundò, hominem teneri ad restituendum sibi famam. Sed communis sententiā est in contrarium; pro qua

30 Dico Primò, Seipsum infamare, ex genere suo non est peccatum mortiferum, neque contra iustitiam, neque contra sui charitatem. Ita Sorus l. 5. q. 10. a. 2. Nau. c. 18. num. 27. & 61. & alij passim. Probat; non esse contra iustitiam; quia homo est dominus suæ famæ, sicut luarum opum, ut supra cap. 4. dubit. 1. dictum est: ergo illam dissipando, nulli facit iniuriam; (sicut neque dissipando aha bona) siue id fiat reuelando crimen verum, siue

crimen falsum sibi imponendo. quæ enim lex iustitiæ obligat illum, ut retineat bonam existimationem in mentibus hominum?

Non esse etiam contra charitatem, Probat; Primò, quia charitas non obligat hominem ad bona huius vitæ, quæ extra nos sunt, comparanda vel conseruanda; nisi quatenus sunt necessaria ad bona spiritualia vel nostra vel proximorum: ergo non obligat ad famam conseruandam, si ipsa secundum se consideretur.

Secundò, Quia prodigalitas, quæ versatur in bonis externis, ex genere suo non est peccatum mortiferum, aut contra charitatem: sed solum veniale contra liberalitatem: ergo eū fama sit etiam quoddam bonum externum, eius profusio non erit contra charitatem, sed solum erit quedam prodigalitas.

Dico Secundò, Ratione tamè alicuius circumstantiæ, nempe damni, quòd nobis vel aliis contingit ex nostra infamia, potest esse peccatum mortale, se infamare. Est communis DD. Primò, Si ex mea infamia sequatur notabile scandalum, vel mihi, vel proximo. Mihi quidem, ut si ex infamia redderet effrenatio ad peccandum. Sed existimato fieri, ut ex hoc capite infamare se, sit peccatum mortale; quia ordinariè est occasio remota. Proximo verò, ut si ille sciens me aliquando tale peccatum admisisse, inde occasione acciperet idem patrandi: quamuis & hoc fortassis ratio vsu veniat, præsertim si cum dolore vel vituperatione crimen meum commemorem. Secundò, Si inde mihi imminet periculum vitæ, ut si dicam me occidisse parentem Petri, vel violasse eorum: hoc enim non solum est famæ, sed etiam vitæ profusio; & est alteri dare occasionem peccandi. Tertiò, Si mea fama sit necessaria muniti quod gero; ut si sum Episcopus, Pater, Abbas, Prior: tunc enim peccabo contra iustitiam.

Aduerte tamen, in hoc casu se infamare, aut famam suam negligere, non esse per se contra iustitiam; sed velle minus Prælati cum hac infamia, qua factus est ineptus, retinere. Vnde si quis vellet deponere officium, aut nouis virtutum exercitiis infamiam vincere, ut muniti non oblit, non erit hac ex parte contra iustitiam se infamare, aut famam negligere, ut docet Sorus l. 4. q. 6. a. 3. ad 4. Quartò, Si mea infamia redundat in alios, v. g. in liberos, in familiam, in Ordinem religiosum. est enim magna infamia liberis, (præsertim in Hispania & Italia) habuisse parentem hæreticum; præterquam quòd fiant inhabiles ad officia, & beneficia: & familiæ honestæ infamia est, esse aliquem in ea proditorem patriæ, sodomitum, latronem, vel qui publico supplicio sit affectus: Ordini religioso, habere Religiosum impuræ vitæ, ebriosum. In his igitur & similibus casibus, plerumque erit peccatum mortale seipsum infamare: tum quia notabiliter existimatio aliorum læditur, tum quia graui mærore afficiuntur. Vtrum autem sit contra iustitiam, dicendum infra dubit. 23.

DUBITATIO VII.

Vtrum possit quis sibi falsò crimen imponere, ad vitanda tormenta, præsertim si ob id esset extremo supplicio afficiendus.

34 Caietanus verb. Detractio, & quidam alij, negant id licere, etiam si hoc modo possit mortè euadere,